

ANNA O

ANNA O

MATTHEW BLAKE

Översättning Manne Svensson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Citatet på sidan 5 kommer från ”Elm” av Sylvia Plath, publicerat med tillstånd av Faber and Faber Ltd. Den svenska översättningen är gjord av Jonas Ellerström och Jenny Tunedal och har hämtats ur samlingen *Ariel* (Ellerströms, 2012).

Citaten ur Euripides *Medea* på sidorna 221 och 376 är översatta av Jan Stolpe och Agneta Pleijel, hämtade ur Ellerströms utgåva från 2012.

Samtliga citat ur Shakespeares *Macbeth* är översatta av Carl August Hagberg. Vissa verbformer har moderniserats.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080099-4

Copyright © MJB MEDIA LTD, 2024

Originallets titel: Anna O

Omslag © HarperCollins Publishers Ltd 2024,

svensk bearbetning Ingrediensen AB

Tryck ScandBook, EU 2024

Jag är livrädd för detta mörka
som sover i mig

Sylvia Plath

1

BEN

”Människan sover i genomsnitt trettiofyra år av sitt liv.”

Hon lutar sig närmare, nära nog för att jag ska ana doften av dyr parfym. Det brukar vara i det här ögonblicket jag vet säkert. ”Och det är det du jobbar med?”

”Ja.”

”Som sömnläkare?”

”Jag studerar människor som begår brott i sömnen.” På visitkortet står det ”doktor” framför mitt namn. Dr Benedict Prince, Abbeykliniken, Harley Street. Jag är sömnexpert. Har aldrig utgett mig för att vara läkare.

Hon märker att jag menar allvar. ”Hur är det ens möjligt?”

”Har du aldrig undrat vad du kan tänkas ha gjort medan du sov?”

Här någonstans börjar de flesta känna sig illa till mods. Majoriteten av alla brott kan vi hålla distans till. Vi frossar i historier om människor som är precis som vi, men ändå helt olika oss. Sömnen suddar ut den skillnaden.

För sömnen är universell, natten lika ofrånkomlig som dagen.

”Vad för sorts brott?”

Hon har inte bytt ämne. Inte tappat intresset. ”De värsta du kan tänka dig.”

”Men då vaknar de väl?”

”Inte om de går i sömnen. Jag har haft patienter som låser dörren efter sig och kör bil medan de fortfarande sover. En del mördar till och med.”

”Det skulle man väl komma ihåg?”

”Att döma av linjerna vid dina ögon skulle jag tro att du sov fem och en halv timme i natt.”

Hon rynkar pannan. ”Syns det så tydligt?”

”Har du något minne av vad som hände under de timmarna?”

Hon blir tyst en stund, kupar sin högra hand runt hakan. ”Jag drömde något.”

”Vadå?”

”Det minns jag inte.”

”Du ser.”

Nu skiftar plötsligt hennes blick. Hon ser på mig med nya ögon. Talar med högre röst och livligare gester. ”Förresten, det där mordfallet. Vad kallades det nu igen...”

Detta är det sista stadiet. Få dejter går ens så här långt. Det tråkar ut dem att jag pratar om mitt jobb. Jag skrämmer i väg dem med mina historier om brott som begåtts i sömnen. Funkar inte det trillar jag alltid dit på denna sista detalj.

Ingen stannar kvar när insikten drabbar dem.

Ingen.

”Anna O”, säger jag, tar en sista klunk av vinet – synd på en så dyr merlot – och sträcker mig efter kavajen.

”Det var du. På den där bilden. Psykologen.”

Jag ler vagt. Tittar på klockan. ”Ja”, säger jag. ”Det var jag.”

Bilden var på förstasidan av varenda dagstidning efteråt – efter den där brutala, bloddränkta finalen. Detta ödesdigra, slutgiltiga ögonblick. Före utdrivningen och syndafallet. Jag är den glasögonprydda figuren med ostyrigt hår och lätt pedantisk klädsel. Sedan dess har jag bytt skepnad. Skägget har fått mig att åldras, stråna är gråare. Glasögonen har kraftigare bågar och ser mindre ut som kasserad rekvisita från inspelningen av

en Harry Potter-film. Men varken ögon eller ansiktsdrag kan jag ändra på.

Jag är en annan. Jag är densamme.

Jag inväntar frågan som kommer närmast, för det är den fråga folk alltid ställer. Det är det enda mysterium som ännu dröjer sig kvar, trots allt som hänt. Det som splittrar familjer, äkta makar, till och med vänner.

”Var hon skyldig?” frågar mitt middagssällskap – eller hon som alldeles nyss var det. Jag är bara en makaber anekdot för henne nu, något att berätta om för släkten i mellandagarna. ”När hon knivhögg de där två personerna. Är hon en mördare som fått gå fri?”

DEL ETT

Ett år tidigare

2

BEN

London

Det ringer i mobilen.

Det är det jag alltid minns.

Det första som händer, alltings början.

Det är sent, ett tungt mörker har redan lagt sig, svart som bläck. Jag halvsover, uppkrupen i fåtöljen med en ljummen currygryta och ett halvtomt glas billigt vin. En svartvit film går på tv:n, flimrar där i hörnet. Det är *Främlingar på tåg*, min favorit. Folk säger alltid *Psycho* eller *Studie i brott* om de måste välja den absolut bästa Hitchcockfilmen. Men de har fel. *Främlingar på tåg* har tennisscenen.

Den vibrerande mobilen tar mig tillbaka till rummet. Ögonlocken känns tunga. Jag torkar av händerna och kastar ett öga på skärmen: "PROF. BLOOM (Abbey)". Jag sveper knappen åt sidan, försöker återfå skärpan, kväver en utdragen gäspning.

"Hallå?"

"Ben, förlåt att jag ringer så sent, men det här kan tyvärr inte vänta."

Hon låter allvarlig. Det rycker upp mig ur nattens dunkel, för professor Virginia Bloom brukar alltid ha ett skämt eller en vass replik på lager. Hon syns ofta raskt marscherande längs Oxford

Street i kaftan och högklackat eller sittande vid sitt hörnbord på The Langham med en karaff whisky och en ask stimulanter.

Jag hör ett avlägset slammer av fotsteg och röster i andra änden. Det verkar som om Bloom fortfarande är kvar på kliniken. Jag tittar på klockan. Nästan midnatt.

”Har det hänt något?”

”Det skulle man kunna säga.” Bloom harklar sig på sitt raspi-ga, rökiga vis. ”Det är något för dig, måste jag nog tyvärr säga. En ny förfrågan som just kom in. Den är lite känslig.”

Jag är rättspsykolog. Jag har blivit anlitad som expert av de flesta stora brottsbekämpande myndigheter. Säkerhetspolisen har mitt nummer, FBI och Interpol likaså. Men det här lät ännu hemligare än vanligt. ”Finns det ett namn bakom denna förfrågan?”

Det hörs mer slammer i bakgrunden. Bloom verkar distraherad. ”Kom till kliniken är du snäll. Jag får inte diskutera saken på en okrypterad linje.”

Officiellt har jag en vecka ledigt. Jag har en deadline för min senaste artikel. Tre patientjournaler behöver kompletteras. Jag hade tänkt jobba hemifrån dagen därpå och beta av högen med pappersarbete. Men med det sagt är det mycket få sömnrelaterade fall som anses för delikata för okrypterade telefonlinjer. Jag lockas av mystiken i det, precis som Bloom har räknat med.

”Något måste du ge mig.”

Det susar i andra änden. Bloom är tyst en stund, sedan suckar hon tungt. ”Tveksamt om du kommer att tacka mig för detta.”

Det är kallt ute, himlen är smutsgrå och full av duggande septemberregn. Jag bävar redan för resan från Pimlico till Harley Street. Visst skulle jag kunna stanna hemma i vardagsrummet och mysa med min Hitchcockfilm och ett glas vin till. Men det är inte så jag är funtad.

Det är därför jag svarar när det ringer. Därför jag alltid svarar när det ringer.

”Det är Anna O-fallet”, säger Bloom slutligen. ”Det är något de vill att vi ska titta på.”